

Men hun hørte intet længer. Hun var sunket magtesløst sammen i hans Arme. En fortvivlet, krampagtig Graad vældede frem. Det saae ud, som ønskede hun blot, at Jorden vilde aabne sig og opsluge hende.

I samme Øjeblik hørtes der en munter Fløjten fra et Sted i Nærheden. Emanuel vendte sig om og blev ubehageligt overrasket ved at faa Øje paa en Mandsperson, der kom gaaende langs Strandkanten og svippede med en Stok. Øjeblikkelig slap han Hansine og blev blussende rød. Han havde genkendt den unge Hjælpelærer Johansen, der efter sin Sædvane snusede omkring her mellem Bakkerne efter enlig gaaende Piger.

„Kom, lad os gaa,“ sagde han hurtigt.

Men Hjælpelæreren havde trods Halvmørket allerede opdaget og genkendt ham. Han standsede, lettede derpaa med udsøgt Ærbødighed paa sin Hat og bukkede, som om han vilde sige: „Hvilken Overraskelse! . . . Jeg har den Ære at gratulere.“

„Lad os gaa,“ gentog Emanuel. Men da han vendte sig om, var Hansine forsvunden.

VIII

Der hvilede den næste Morgen ligesom en lummer Tordenluft over Vejlbj Præstegaard. Da Emanuel — noget senere end sædvanligt — kom ned til Tebordet, fandt han hverken Provsten eller Frøken Ragnhild. Den gamle Tjenestepige, der kom ind fra Køkkenet, skænkede tavs hans Te og skød den forsigtig hen til ham fra den anden Side af Bordet med en Mine, i hvilken han allerede læste sin Dødsdom.

Ude i Havens lange Hasselalle vandrede Provst Tønnesen rastløs frem og tilbage. Svære Tobaksskyer, der med ligesom ængstelig Hast forputtede sig i Hasselhækkene, røbede tydeligt nok hans Sindsstemning, — saaledes dampede Provst Tønnesen kun, naar hans Sind var i det højeste Oprør. Straks ved Morgen-teen havde Frøken Ragnhild fortalt ham om Kapellanens Optræden i Forsamlingshuset; men allerede forinden havde han faaet Nys om Sagen gennem en Kludekræmmerske, der tidligt